

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.306/2017/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kozma Anikó Ügyvédi Iroda (fél címe 2., ügyintéző: dr. Kozma Anikó ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Jenei Márton ügyvéd (**I. rendű alperesi képviselő címe**) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű és **II.rendű alperes neve** (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperes ellen **készfizető kezesség** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. október 5. napján meghozott 4.P.24.903/2015/12. számú ítélete ellen az alperesek 13. sorszámon előterjesztett és 15. sorszámon megindokolt fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 1.000.000 (egymillió) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes pontosított keresetében az alperesek egyetemleges marasztalását kérte az általuk vállalt készfizető kezesség alapján a felperes és a kötelezett 1. által kötött MRLF06/0030. számú folyószámla hitelszerződésből eredő 26.924.614 forint tőke és ezen összeg után 2009. október 5-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamat és 754.959 forint késedelmi kamat, valamint a felperes és a kötelezett 2. által kötött FASUSU05/0599., FASUSU05/0600. számú faktoring szerződésekből eredő 39.600.000 forint tőke és ezen összeg után 2009. február 13. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat, továbbá a felperes és a kötelezett 1. által kötött FASUSU05/0596., FASUSU05/0597. számú faktoring szerződésekből eredő 22.400.000 forint tőke és ezen összeg után 2009. február 13. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat erejéig.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. A készfizető kezességi szerződések létrejöttét és annak tartalmát nem vitatva az I. rendű alperes sérelmezte, hogy a felperes a kötelezetti cégcsoporttal kötött együttműködési megállapodásban foglaltakat megsértette. Az alperesek vitatták a felperes által állított összegű tartozás fennállását a felszámolási eljárást követően, e körben azonban részletes tényelőadást nem tettek.

A Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.21.387/2013/14/II. számú hatályon kívül helyező végzése alapján megismételt elsőfokú eljárásban hozott ítéletével az elsőfokú bíróság kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 64.578.002 forint tőkét és ebből 26.924.614 forint után 2009. október 5-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamatot, továbbá 1.296.000 forintot eljárási illetéket, valamint bruttó 1.000.000 forintot ügyvédi munkadíj címén. Kötelezte a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívása alapján fizessen meg 200.800 forint eljárási illetéket. Felhívta az I. és II. rendű alpereseket, hogy az állami adóhatóság külön felhívása alapján egyetemlegesen fizessenek meg 516.600 forint eljárási illetéket. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Ítéletének indokolásában kifejtette, a felek között nem volt vitás, hogy az alperesek 2006. augusztus 28. napján egyetemleges készfizető kezességet vállaltak a felperes és a kötelezett 1., illetve a kötelezett 2. között létrejött szerződésekből eredő tartozásokért, mégpedig - az MRLF jelű folyószámla hitelszerződéshez kapcsolódó kezességvállalás kivételével - meghatározott összeg erejéig. Az I. rendű alperes a felperes együttműködési megállapodással kapcsolatos szerződésszegése tekintetében viszontkeresetet vagy beszámítási kifogást nem terjesztett elő, ezért azt nem vizsgálta. Rögzítette, hogy az időközbeni szerződésmódosulásokra figyelemmel a felperes és a kötelezett 1., valamint a kötelezett 2. faktoring megállapodásai 2006. november 30-ig hatályban voltak. A felperes által becsatolt dílerszerződések elszámolásai és a felszámolási eljárások iratai alapján abból indult ki az elsőfokú bíróság, hogy a két gazdálkodó szervezet elleni felszámolási eljárásokban a felperes által bejelentett hitelezői igények számszakilag megfelelőek, a felszámolási eljárás kezdő időpontjában tehát a bejelentésekben megjelölt szerződésekből eredő tartozások álltak fenn. A kötelezett 1. elleni felszámolási eljárásban a felperes követelésére semmilyen megtérülés nem jutott, azonban a DEADÁL05/1092 hitelszerződésből eredően a felperes nem érvényesíthet igényt, ugyanis követelését 2008. augusztus 4. napján átruházta a **H.** Zrt.-re. Az engedményezési szerződésben a felek úgy állapodtak meg, hogy az engedményező jogosult érvényesíteni a nála maradt követelések kielégítése érdekében a készfizető kezességet 22.400.000 forint erejéig. Ezen összeget a követelés a 2006. december 21-i állapot szerint jelentősen meghaladta, a tőkekövetelés is több mint háromszorosa volt annak, ezért az elsőfokú bíróság a szerződésekkel összefüggésben vállalt készfizető kezesség teljesítésére kötelezte az alpereseket.

Rögzítette, hogy az MRLF jelű szerződésből az azonnali hatályú felmondás következtében 30.000.000 forintos tőkéből és az addig felhalmozódott 582.250 forint ügyleti kamatból álló tartozás állt fenn. A felszámolói zárójelentés alapján azonban arra a következtetésre jutott, hogy a 45.000.000 forintos megtérülést nem itt, hanem a kötelezett 2.-vel szembeni követelés részbeni kielégítésére kell elszámolni. Így a kereseten túl nem terjeszkedve az alpereseket 26.924.614 forint tőke és 754.959 forint késedelmi kamat, valamint a tőke után a kifizetésig járó késedelmi kamat megfizetésére kötelezte.

A kötelezett 2.-vel kapcsolatban szintén rögzítette, hogy a DAEDÁL05/1093. számú szerződést az engedményezés folytán nem lehet figyelembe venni. A FASUSU jelű szerződésekből azonban a felszámolási eljárás megindításakor a felperesnek 75.858.874 forint tőke- és 2.040.503 forint kamatkövetelése állt fenn. A felszámolási eljárásban a **XY.** számú ingatlan értékesítéséből megtérült 45.000.000 forintot elsősorban kamatra, a fennmaradó 23.596.233 forintot pedig az egyes szerződések alapján fennálló tőkekövetelések között arányosan megosztva számolta el. A hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak megfelelően tanúként kihallgatott felszámoló vallomása alapján megállapította, hogy a felperes 206.000.000 forintos b) kategóriásként figyelembe vehető követeléséből a megtérülést követően 159.501.223 forint maradt fenn. Ebből a 45.000.000 forint levonása után 114.501.223 forint marad, amelyből a felperes által a **H.** Zrt.-re engedményezett összeget levonva a felperes követelése 14.498.429 forintra csökkent. Ez az összeg nem érte el a

kezességi szerződésben vállalt 39.600.000 forintot, ezért csak ezen összeg megfizetésére kötelezte az alpereseket, kamat nélkül.

A perköltség viselésével kapcsolatos rendelkezések körében abból indult ki, hogy az alperesek 72%-ban lettek pervesztesek, ezért a felperes által lerótt 2x900.000 forint illetékből 1.296.000 forint illetéket, valamint 1.000.000 forint összegű ügyvédi munkadíjat kötelesek perköltségként megfizetni a felperesnek. A felperes részleges pervesztessége folytán köteles az általa lerótt kereseti illeték 28%-át, azaz 504.000 forintot viselni. A másodfokú eljárásban le nem rótt fellebbezési illetéket szintén a pervesztesség-pernyertesség arányában osztotta meg a felek között, ezért annak 72%-át, azaz 516.600 forintot az alperesek, 28%-át, azaz 200.800 forintot pedig a felperes köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Az ítélet elleni fellebbezésükben az alperesek elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítéletnek a Pp. 252. §-a alapján történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérték.

Utóbbi körben elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak, mert nem tájékoztatta a feleket a perben bizonyításra szoruló tényekről. Előadták, hogy tévesen rendelkezett a fellebbezési illeték viseléséről, hiszen az alperesek fellebbezése eredményre vezetett, ezért a fellebbezési illeték megfizetésére a felperest kellett volna kötelezni. Nem rendelkezett az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla által megállapított másodfokú ügyvédi munkadíjról sem, így a perköltséggel kapcsolatos rendelkezések hiányosak és tévesek. Nem teljesítette továbbá az elsőfokú bíróság a 2016. június 28. napján kelt előkészítő iratuk 12. pontjában foglalt bizonyítási indítványukat, és ezt nem is indokolta. Figyelmen kívül hagyta az engedményezési szerződéssel kapcsolatos semmisségi kifogásukat is, és erről csak a tárgyaláson tájékoztatta a feleket, az ítéletben mindez nem szerepel.

A megváltoztatási kérelem körében elsődlegesen arra utaltak, hogy az alperesek marasztalásának nincsen helye, mert a felperes által peresített követelések abban az időszakban keletkeztek, amikor a 2005. november 17. napján lejárt eredeti faktoring szerződések már nem voltak érvényesek és hatályosak, és a 2006. augusztus 28-i módosítás csak az azt követően keletkező tartozásokra vonatkozhat. Másodlagosan kifejtették, hogy jogszabályba ütköző és ezért a polgári törvénykönyvről szóló, korábban hatályos 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 200. §-ának (2) bekezdése alapján semmis az engedményezési szerződésnek azon rendelkezése, mely szerint az engedményező az adóssal szemben fennálló egyéb követeléseit biztosító készfizető kezességeket jogosult érvényesíteni azzal, hogy az engedményezési szerződéssel átruházott követelés erejéig erre az engedményes is jogosult. A Ptk. 273. §-ának (2) bekezdése alapján ugyanis a kezes kötelezettsége nem válhat terhesebbé, mint amilyen az elvállalásakor volt. Márpedig az, hogy a kezességgel biztosított követelést párhuzamosan két jogosult érvényesítheti, terhesebbé teszi a kötelezettséget. A semmisség folytán a kezességet nem a felperes, hanem az engedményes jogosult érvényesíteni. Arra is hivatkoztak, hogy az engedményezés folytán csökkent a felperes követelésének összege, amire ugyanolyan mértékű kezességvállalás vonatkozik mint az eredeti követelésre, ezzel a kezesek helyzete a korábbinál terhesebbé vált. Jogszerűen az átruházott követelés arányában terhelne a kezesség az alpereseket az engedményes és a felperes felé. Kifogásolták azt is, hogy az engedményezés rendkívül alacsony vételáron történt, és az elsőfokú bíróság nem számította be a felperes követelésébe az engedményezés ellenértékét, holott az a kezesi felelősség mértékét csökkenti.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperesek egyetemleges marasztalását kérte a másodfokú perköltségben.

Előadta, hogy a tanúmeghallgatást követően az elsőfokú bíróság az alperesek 9. sorszámú előkészítő iratában írt 14.498.429 forinttal egyező összegben állapította meg a felperes fennmaradó tartozását, így nem maradt olyan vitás tény, amelynek bizonyításával kapcsolatban tájékoztatnia kellett volna a bíróságnak a feleket. A másodfokú perköltség tekintetében érdemi döntés hozható a másodfokú eljárásban, ez nem adhat alapot az ítélet hatályon kívül helyezésére. A 10. sorszámú jegyzőkönyv utolsó oldalán megindokolta az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványok elutasítását, és felhívta az alperesek figyelmét, hogy igényüket külön perben érvényesíthetik. Az elsőfokú bíróságnak a semmisséggel kapcsolatos álláspontja pedig szintén nem indokolhatja az ítélet hatályon kívül helyezését.

Kifejtette, hogy mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban megállapításra került, hogy a lejárt faktoring megállapodásokat 2006. augusztus 28. napján módosították, az alperesek pedig ezen módosított faktoring szerződésekért vállaltak készfizető kezességet, a tartozásösszegezését a felszámolási eljárásban tett igénybejelentések igazolták. Az engedményezési szerződés semmisségével kapcsolatban előadta, hogy e kérdés kizárólag az engedményes perben állása mellett lenne vizsgálható. Az engedményezési szerződésben meghatározott ellenértéknek pedig semmilyen relevanciája nincs az alpereseket terhelő tartozásösszegezésére.

Az alperesek fellebbezése alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes a keresetét részben elutasító elsőfokú ítélet ellen nem fellebbezett. Így tehát az elsőfokú ítéletnek a keresetet a megítélt összeget meghaladóan elutasító rendelkezése a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, ezért azt a másodfokú felülbírálat nem érintette. A felülbírált körben a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelte, és a tényállást a következő pontosításokkal helyesen állapította meg.

Az elsőfokú ítélet 4. oldalának utolsó előtti és utolsó bekezdésében a DAEDAL jelű szerződések sorszáma helyesen 1092., illetőleg 1093. Úgyszintén az ítélet 8. oldalának első bekezdésében a DAEDAL jelű szerződés sorszáma helyesen 1093. Ugyanezen oldal utolsó előtti és utolsó bekezdésében a másodfokú bíróság mellőzi a felsorolásokból a FASCSU jelű szerződéseket, tekintettel arra, hogy ezek nem képezik a per tárgyát. Szintén tévesen szerepel a 15. oldalon a táblázatot követő bekezdésben a DAEDAL jelű szerződés sorszáma, amely helyesen 1093. E pontosításokkal azonban a megállapított tényállás helyes, és a másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetéssel és a meghozott döntéssel is egyetértett.

Az alperesi fellebbezésben foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság nem vétett olyan lényeges eljárási szabálysértést, mely az elsőfokú ítéletnek a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését indokolta volna.

Az alperesek fellebbezésének 2. pontjában foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak maradéktalanul eleget tett. Ugyanis a II. rendű alperes a korábbi elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében (2. oldal alulról harmadik bekezdés) és az alperesek a megismételt eljárásban 9. sorszám alatt előterjesztett beadványuk 11. pontjában is akként nyilatkoztak, hogy a fedezetlen tartozás összege 14.498.429 forint. Márpedig az elsőfokú bíróság ítéletében a meghallgatott tanú vallomása alapján ezzel egyező összegezésben állapította meg a fennmaradt tartozás összegét. A Pp. 163. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendel el bizonyítást. A felszámolóbiztos tanúvallomásával a tartozás alperesek által állított alacsonyabb összege bizonyítást nyert, így

további bizonyításra szoruló tények nem voltak. Erre tekintettel szükségtelen volt bármilyen, a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerinti további tájékoztatás a bizonyításra szoruló tényekről.

A fellebbezés 3. pontjában a korábban felmerült másodfokú illeték viselésével kapcsolatosan előadottak nem képezhetik hatályon kívül helyezés alapját, mert maguk az alperesek sem hivatkoznak lényeges eljárási szabálysértésre, és a rendelkezés - téves volta esetén - a másodfokú bíróság által megváltoztatható lenne. A 9.Pf.21.387/2013/14/II. számú hatályon kívül helyező végzésben megállapított másodfokú perköltség viselésével kapcsolatos önálló rendelkezés valóban nincs az elsőfokú ítéletben, azonban az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából nem vonható le az a következtetés, hogy a felperes javára megítélt összesen 1.000.000 forint ügyvédi munkadíj nem tartalmazza ezen másodfokú perköltséget is. Az elsőfokú bíróság tehát nem sértette meg a Pp. 252. §-ának (3), 213. §-ának (1) és 78. §-ának (2) bekezdését sem, az ítélet hatályon kívül helyezése tehát ez okból sem indokolt.

A fellebbezés 4. pontjában foglaltak tekintetében rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a Pp. már hivatkozott 163. §-ának (1) bekezdése alapján kizárólag a per eldöntéséhez szükséges (releváns) tények körében van helye bizonyításnak. Releváns tény pedig az a tény, amelynek a felperes keresetének, illetőleg az alperes ellenkérelmének alapját képező törvényi tényállások szempontjából jelentősége van. Mivel az adott esetben az I. rendű alperes a pénzügyi biztos tevékenységével kapcsolatos hibákra csupán általánosságban hivatkozott, ezzel kapcsolatban azonban sem viszontkeresetet, sem pedig beszámítási kifogást nem terjesztett elő, ezért a pénzügyi biztos tevékenysége nem minősül a perben releváns ténynek. A Pp. 3. §-ának (4) bekezdése kimondja, hogy a bíróság mellözi a bizonyítás elrendelését, vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását (kiegészítését, megismétlését), ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen. Nem sértett tehát eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor az alperesek ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványait mellőzte, és döntésének az ítélet 11. oldalának harmadik bekezdésében megfelelő indokát is adta.

A fellebbezés 5. pontjában az engedményezési szerződés semmisségének figyelmen kívül hagyásával kapcsolatosan előadott kifogás szintén nem alapozhatja meg a határozat hatályon kívül helyezését, mert magalapozottsága esetén a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztathatná.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása körében a fellebbezés 6. pontjában előadottakra utalással rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a faktoring szerződések módosításával kapcsolatos álláspontját a 9.Pf.21.387/2013/14/II. számú hatályon kívül helyező végzés 4. oldalának első bekezdésében már kifejtette, az ott ismertetett indokokat megismételni nem kívánja. E tekintetben tehát az elsőfokú döntés megalapozott.

Az engedményezési szerződés fellebbezés 7. és 8. pontjában hivatkozott semmissége, illetőleg emiatt a kezesi kötelezettség vállalat terheesebbé válása tekintetében abból kell kiindulni, hogy a felperes a perben nem érvényesített egyetlen olyan követelést sem, amely a Ptk. 328. §-ának (1) bekezdése alapján engedményezésre került volna. Igénye az alperesekkel szemben tehát kizárólag a Ptk. 272. §-ának (1) bekezdésén alapult. Az elsőfokú bíróság pedig a kezességi szerződésben vállalt teljesítési kötelezettség keretein belül marasztalta az alpereseket, így a perbeli jogvita szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a felperes által kötött engedményezési szerződés érvényes-e. Helyesen tájékoztatta tehát az elsőfokú bíróság az alpereseket a 10. sorszámú jegyzőkönyvben (7. oldal) arról, hogy az ezzel kapcsolatos esetleges igény külön perben érvényesíthető. Az elsőfokú döntés következtében az alperesek fizetési kötelezettsége nem lépte túl a kezességi szerződésben

vállalt korlátokat, ezért egyelőre az sem állapítható meg, hogy kötelezettségük a Ptk. 273. §-ának (2) bekezdése szerint terhesebbé vált volna, mint amilyen a kezesség elvállalásakor volt.

Éppen ezért alaptalan az alperesek hivatkozása az engedményezés alacsony ellenértékére. Az ugyanis kizárólag a felperes és az engedményes jogviszonyát érinti, a perbeli - nem engedményezett - követelés szempontjából irreleváns. Helytelenül hivatkoztak az alperesek az engedményezés ellenértékének beszámításával kapcsolatos felperesi kötelezettségre is. Ilyen beszámítási kötelezettsége ugyanis a felperesnek nem volt, mert illet sem a perbeli engedményezési szerződés, sem a Ptk. 328.-331. §-a nem tartalmaz. Az engedményezési szerződés alapján az engedményezőnek járó ellenérték nem az engedményezőt más jogviszony alapján megillető követelésért kezességet vállaló kezes engedményezővel szembeni követelése, ezért annak a Ptk. 296. §-ának (1) bekezdése szerinti beszámítására a kezes nem jogosult.

Az alperesek által a hatályon kívül helyezés egyik - a fentiek szerint alaptalan - indokaként a fellebbezés 3. pontjában előadottakkal ellentétben a másodfokú eljárásban felmerült költségek viselésének szabályai megegyeznek a perköltségviselés általános szabályaival. Ezért függetlenül attól, hogy melyik fél fellebbezése eredményeként helyezte hatályon kívül a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, az ott felmerült költségek a perköltség részét képezik, melynek viselésére szintén a Pp. 77-83. §-ai irányadók. Azaz az alperesek által le nem rótt fellebbezési illetéket sem teljes egészében, hanem a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján csak pervesztességének az érdemi döntés alapján kiszámítható arányában viseli a felperes. Márpedig az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a felperes milyen arányban lett pernyertes, és ennek megfelelően helyesen döntött a másodfokú eljárásban felmerült fellebbezési illeték viseléséről.

Az elsőfokú ítélet külön valóban nem rendelkezik a másodfokú eljárásban felmerült és a másodfokú bíróság által a Pp. 252. §-ának (4) bekezdése alapján meghatározott költségekről, a fentiek szerint azonban nem állapítható meg, hogy az alperesek által fizetendő perköltség összegének megállapításakor ezt figyelmen kívül hagyta volna. Az elsőfokú ítélet megváltoztatását azonban az sem alapozná meg, ha mégis figyelmen kívül hagyta volna, mert annak az lenne a következménye, hogy az alpereseknek - pervesztességük nagyobb arányára tekintettel - további 35.440 forint másodfokú perköltséget kellene megfizetniük a felperesnek. A felperes azonban ennek érdekében nem fellebbezett, a másodfokú bíróság pedig a fellebbezés hiányában az alperesek marasztalását nem emelhetette volna fel.

Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése tehát teljes egészében eredménytelen maradt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget is kötelesek fizetni a felperesnek, melynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (5) bekezdése alapján a fellebbezésben vitássá tett 64.578.002 forint értékből kiindulva határozta meg. A fellebbezési illetékről az elsőfokú bíróság rendelkezett, így arról - a korábbi ítélet fellebbezési kérelem korlátaira tekintet nélküli hatályon kívül helyezése miatt - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. §-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: